

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności części decyzji w zakresie, w jakim prezes niesłusznie w niej twierdzi, po pierwsze, że praktyki stosowane przez dyrektora ds. komunikacji wobec skarżącej, o których mowa w art. 20–24, 25, 31, 34, 46, 50 i 51 sprawozdania, nie stanowią mobbingu, po drugie, że nie należało wszczynać postępowania dyscyplinarnego przeciwko wspomnianemu dyrektorowi, a po trzecie, że zaskarżona decyzja, w której stwierdzono, iż skarżąca była ofiarą mobbingu, powinna zostać ściśle poufna;
- nakazanie EBI wypłatę na rzecz skarżącej zadośćuczynienia ze względu, po pierwsze, na krzywdę, jakiej doznała w wyniku stwierdzonego w zaskarżonej decyzji mobbingu ze strony dyrektora ds. komunikacji oraz przyznanie jej z tego tytułu kwoty 121 992 (stu dwudziestu jeden tysięcy dziewięćset dziewięćdziesięciu dwóch) EUR, po drugie, na krzywdę, jakiej doznała i którą można oddzielić od niezgodności z prawem uzasadniającej stwierdzenie nieważności części zaskarżonej decyzji, oraz przyznanie jej z tego tytułu kwoty 25 000 (dwudziestu pięciu tysięcy) EUR, a po trzecie, krzywdę wynikającą z naruszenia przez dyrektora generalną ds. personelu niezależności postępowania ostrzegawczego prowadzonego przez dyrektora ds. zgodności oraz z zastraszania skarżącej i grożenia jej represjami przez dyrektora generalną ds. personelu, i przyznanie jej z tego tytułu kwoty 25 000 (dwudziestu pięciu tysięcy) EUR;
- obciążenie EBI kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszeń prawa i oczywistych błędów w ocenie w zakresie kwalifikacji niektórych praktyk, o których skarżąca powiadomiła, jakimi jest obarczona decyzja Europejskiego Banku Centralnego (EBI) z dnia 20 marca 2017 r. (zwana dalej „zaskarżoną decyzją”). Zarzut ten dzieli się na dwie części:
 - Część pierwsza dotyczy naruszeń prawa w zakresie zastosowania warunku, zgodnie z którym akty mobbingu powinny mieć charakter powtarzający się;
 - Druga część dotyczy oczywistych błędów w ocenie wynikających z faktu, że niektóre praktyki, o których skarżąca powiadomiła, obiektywnie godziły jej poczucie własnej wartości i pewność siebie.
2. Zarzut drugi dotyczący błędów związanych z niewszczęciem postępowania dyscyplinarnego, który dzieli się na dwie części:
 - Część pierwsza, podniesiona tytułem żądania głównego, dotyczy naruszenia prawa;
 - Część druga, podniesiona tytułem żądania ewentualnego, dotyczy oczywistego błędu w ocenie lub naruszenia zasady proporcjonalności.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszeń prawa i oczywistych błędów w ocenie co do nałożonego na skarżącą obowiązku zachowania poufności zaskarżonej decyzji, zgodnie z którą była ona ofiarą mobbingu ze strony dyrektora ds. komunikacji.

Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2017 r. –Dalli/Komisja

(Sprawa T-399/17)

(2017/C 277/71)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: John Dalli (St. Julians, Malta) (przedstawiciele: L. Levi i S. Rodrigues, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie odszkodowania za szkodę, a zwłaszcza zadośćuczynienia za krzywdę, oszacowanego tymczasowo na kwotę 1 000 000 EUR;
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący bezprawnego charakteru działań OLAF

- Nielegalne działania OLAF polegają w szczególności na: niezgodności z prawem decyzji o wszczęciu dochodzenia; uchybieniach w zakresie kwalifikacji dochodzeń oraz niezgodności z prawem rozszerzenia zakresu dochodzenia; naruszeniu zasad dotyczących postępowania dowodowego (w tym przeinaczeniu i sfałszowaniu dowodów), prawa od obrony oraz różnych przepisów prawa Unii Europejskiej (takich jak art. 339 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 4, 8 i 11 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 1073/1999, art. 4 decyzji Komisji nr 1999/396, art. 18 instrukcji OLAF i art. 13 ust. 5 regulaminu Komitetu Nadzoru [OLAF]), a także zasady domniemana niewinności oraz prawa do ochrony danych osobowych.

2. Zarzut drugi dotyczący bezprawnego charakteru działań Komisji

- Bezprawne działania Komisji polegają w szczególności na: naruszeniu zasady dobrej administracji i obowiązku postępowania w sposób obiektywny, bezstronny i lojalny oraz z poszanowaniem zasady niezależności, a także naruszeniu niezależności OLAF.

Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2017 r. – Vienna International Hotelmanagement/EUIPO (Vienna House)

(Sprawa T-402/17)

(2017/C 277/72)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Vienna International Hotelmanagement AG (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: Rechtsanwalt M. Zrzavy)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „Vienna House” – zgłoszenie nr 14 501 357

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 kwietnia 2017 r. w sprawie R 333/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.